

Arrest

nr. 204 878 van 5 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 maart 2016, in functie van zijn oom met de Spaanse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 19 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Verzoeker dient op 12 oktober 2016, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 11 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker dient op 20 april 2017, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 16 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoeker dient op 30 januari 2018, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 18 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Op 28 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: [S.]

voornaam: [A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 28.05.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.10.2017 dat hem betekend werd op 20.10.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 28.05.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij geen partner of kinderen heeft in België. Het gegeven dat de moeder, broers, zussen en oom van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Zij behoort immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn deze familieleden. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn moeder, broers, zussen of oom. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 28.05.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene diende op 22.03.2016 een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47 van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn oom ([E.F.L.S.], geboren op [...]), die de Spaanse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Deze aanvraag werd op 19.09.2016 geweigerd. Deze beslissing (bijlage 20) is op 22.09.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene gaf geen gevolg aan dit bevel en diende op 20.04.2017 opnieuw een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47 van de wet van 15.12.1980 in functie van dezelfde oom. Deze aanvraag werd op 16.10.2017 geweigerd. Deze beslissing (bijlage 20) is op 20.10.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene gaf alweer geen gevolg aan dit bevel en diende op 30.01.2018 een derde aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47 van de wet van 15.12.1980 in functie van dezelfde oom. Deze aanvraag werd op 18.05.2018 geweigerd. Deze beslissing (bijlage 20) is op 28.05.2018 aan betrokkene betekend. Het attest van immatriculatie van betrokkene werd daarbij ook ingetrokken.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.10.2017 dat hem betekend werd op 20.10.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochthans door de stad Antwerpen meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 28.05.2018 door de politiezone van Antwerpen verklaart dat hij in België is omdat hij niemand heeft in Marokko en al zijn familie in België verblijft.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 28.05.2018 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en

dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene werd gehoord op 28.05.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij geen partner of kinderen heeft in België. Het gegeven dat de moeder, broers, zussen en oom van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Zij behoort immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn deze familieleden Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn moeder, broers, zussen of oom. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

Vasthouding

[...]".

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoeker betoogt dat hij van zijn vrijheid is beroofd en aldus het uiterst dringend karakter van de vordering afdoende blijkt.

Dit kan worden aangenomen. Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 39/79, § 1, 7° *juncto* artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3, tweede lid, a), 15, 30 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG,

68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Hij licht het middel toe als volgt:

“Wat betreft art. 39/79 Vw juncto artikel 47/2 Vreemdelingenwet en artikel 3 lid 2 a) Burgerschapsrichtlijn Dat verzoeker de bestreden beslissing mocht ontvangen gelijktijdig met een bijlage 20.

Dat deze laatste beslissing een beslissing betreft inzake de tweede aanvraag ex art. 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Dat deze laatste bepaling werd ingevoerd onder een nieuw hoofdstuk Ibis onder titel II van de Vreemdelingenwet en de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid sub b) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna Burgerschapsrichtlijn).

Dat gedaagde sedert de inwerkingtreding van art. 47/1 Vw. voorhoudt dat een beroep tegen dergelijke beslissingen geen schorsende werking kan ontleenen aan art. 39/79 Vw.

Dat art. 39/79 Vw. als volgt luidt:

§ 1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend

...

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van de een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis

Dat evenwel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds op 03.10.2014 in haar arrest nr. 130.817, bij monde van drie rechters, duidelijk heeft gemaakt dat art. 39/79 Vw. wel degelijk van toepassing is op een beslissing weigering verblijf ex art. 47/1 Vw.

Dat immers artikel 47/2 Vw. als volgt luidt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Uit de parlementaire voorbereiding bij dit artikel blijkt dat de andere burgers van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, bij het toekennen van de aanvraag een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” krijgen en dat zij tevens na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 21).

Door het invoegen van dit artikel opteerde de wetgever er dus voor om de andere familieleden van een Burger van de Unie eenzelfde recht van binnenkomst en verblijfsrecht toe te kennen als aan de familieleden ex artikel 40bis, mits voldaan aan de specifieke voorwaarden van Hoofdstuk Ibis.

In casu blijkt dat aanvraag van verzoeker ten gronde werd onderzocht doordat haar een bijlage 19ter en attest van immatriculatie werd afgegeven.

Door dezelfde formele, procedurele en inhoudelijke vereisten te hanteren en het zelfde uitzicht te geven op een verblijfsrecht als voor de aanvragen ex artikel 40bis, erkent DVZ dat uit artikel 47/2 een gelijkstelling voortvloeit, waardoor het niet toekennen van een van rechtswege schorsend beroep voor de ene categorie onverzoenbaar is.

Dat de Raad oordeelde vervolgens dat art. 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn er duidelijk in voorziet dat de lidstaten overeenkomstig hun nationaal recht de binnenkomst en het verblijf van andere in de richtlijn genoemde personen moet vergemakkelijken.

Het Hof van justitie heeft in zijn prejudicieel arrest Rahman van 05.09.2012 de draagwijdte die aan de term vergemakkelijkt moet worden gegeven. In essentie komt het erop neer dat de Lidstaten inderdaad een ruime beoordelingsmarge voor de aanvragen ex art. 3. 2 van de Burgerschapsrichtlijn hebben, doch dat zij aanvragen tot binnenkomst en verblijf in ieder geval gunstiger moet behandelen dan de aanvragen van andere derdelanders.

Dat art. 39/79 § 1 tweede lid 1° tot 9° van de Vreemdelingenwet voor bepaalde familieleden van derdelanders in een van rechtswege schorsend effect voorziet zowel tijdens de termijn om het beroep in te dienen als tijdens de behandeling van het beroep.

Een restrictieve lezing van art. 39/79 § 1 tweede lid 7° (waarbij de aanvragen ex art. 47/1 -47/3 Vw worden uitgesloten en enkel de aanvragen ex art. 40bis relevant zijn) is niet te verzoenen met de

verplichting van artikel 3 lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn om de aanvragen van personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst van andere staatsburgers van derde landen. Dat immers deze laatsten in bepaalde gevallen wel recht hebben op een schorsend beroep meer bepaald de gevallen voorzien art. 39/79 § 1 1° tot en met 5°.

Dat verzoeker zich ervan bewust is dat de genoemde rechtspraak gewijzigd werd door het arrest van 28 september 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, IX e Kamer met rolnummer 192 815. Dat evenwel verzoeker meent dat de Raad in deze geen toepassing heeft gemaakt van art. 159 van de Grondwet. Immers in haar eerste arrest van 2014 kwam de Raad tot de conclusie dat de wetgever schorsende werking heeft willen toekennen. In haar arrest van 2017 komt zij tot de conclusie dat de Koning dit anders ziet. Zij geeft hiermee aan de Koning een bevoegdheid om wetgeving te interpreteren hetgeen geenszins de bedoeling kan zijn. Integendeel op dat ogenblik dient zij toepassing te maken van art. 159 van de Grondwet om te stellen dat hetgeen in de bijlage wordt vermeld omtrent de schorsende werking contra legem is en niet kan worden toegepast voor zover de bijlage zelfs enige reglementerende kracht kan hebben.

Dat gezien verzoeker een beslissing tot terugleiding kreeg en zulks zonder enige twijfel een maatregel betreft van gedwongen uitvoering van het bevel kan niet anders geoordeeld worden dat deze beslissing manifest art. 39/79 juncto 47/2 schendt.

Wat betreft art. 15, 30 en 31 van Richtlijn 2004/38:

In ondergeschikte orde mocht de Raad van oordeel zijn dat bovenstaande redenering van verzoeker niet toepasbaar is dan wenst verzoeker het volgende te stellen:

Dat art. 15. 1 als volgt luidt:

1. De procedures van de artikelen 30 en 31 zijn van overeenkomstige toepassing op besluiten ter beperking van het vrij verkeer van burgers van de Unie of hun familieleden die worden genomen om andere redenen dan openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

....

Dat art.30.1 en 30.03 als volgt luiden:

1. Elk uit hoofde van artikel 27, lid 1, genomen besluit moet de betrokkene op zodanige wijze schriftelijk ter kennis worden gebracht dat deze in staat is de inhoud en de gevolgen ervan te begrijpen.

.....

3. De kennisgeving vermeldt bij welke gerechtelijke of administratieve instantie waarbij de betrokkene beroep kan instellen, alsmede de termijn daarvoor en, in voorkomend geval, de termijn waarbinnen hij het grondgebied van de lidstaat moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen mag deze termijn niet korter zijn dan een maand na de datum van kennisgeving.

Dat tenslotte art. 31.2 als volgt luidt:

2. Indien het beroep tegen het besluit tot verwijdering gepaard gaat met een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ter opschorting van de uitvoering van het verwijderingsbesluit, mag geen daadwerkelijke verwijdering van het grondgebied plaatsvinden zolang nog niet op dit verzoek is beslist, behoudens: — wanneer het verwijderingsbesluit gebaseerd is op een eerdere gerechtelijke beslissing, of — wanneer de betrokkenen reeds toegang hebben gehad tot rechterlijke toetsing, of — wanneer het verwijderingsbesluit gebaseerd is op dwingende redenen van openbare veiligheid overeenkomstig artikel 28, lid 3

Dat in het bijzonder het laatste artikel voorziet dat indien het beroep tegen het besluit tot verwijdering gepaard gaat met een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ter opschorting van de uitvoering van het verwijderingsbesluit, mag er geen daadwerkelijke verwijdering van het grondgebied plaatsvinden zolang nog niet op dit verzoek is beslist.

Dat voor zover de Raad zou aannemen dat de nationale wetgever geen automatische schorsende werking heeft willen toekennen aan een eventueel beroep tegen de bijlage 20 kan de Koning niet buiten hetgeen vermeld wordt in art. 31 van de Richtlijn.

Wanneer verzoeker derhalve bij het beroep tot nietigverklaring eveneens verzoekt om een verzoek tot schorsing in te dienen dan kan zij niet worden verwijderd alvorens over dit verzoek wordt geoordeeld.

Dat de beslissing weigering verblijf evenwel geen bevel bevat en de vraag zich dus stelt in welke mate gedaagde onmiddellijk na het nemen van de weigering erkenning verblijf toch een verwijderingsbeslissing kan nemen. Dat verzoeker meent dat zulks niet kan daar men op deze wijze de voornoemde artikelen zou omzeilen.

Bijkomend en niet in het minst stelt artikel 30.3 dat de termijn nooit minder kan zijn dan dertig dagen tenzij in dringende gevallen.

Deze dringendheid wordt in de bestreden beslissing op geen enkele wijze gemotiveerd. Het niet hebben voldaan aan een eerdere terugkeerverplichting en zelfs de elementen van openbare orde kunnen deze dringendheid onmogelijk verantwoorden daar zij eerder sanctionerend zijn.

Dat verzoeker meent dat enkel bij zeer ernstige schending van de openbare orde deze dringendheid zoals vermeld in art. 30.3 zou kunnen worden ingeroepen.

Dat deze artikelen samen genomen maken dat verzoeker niet kan worden verwijderd binnen de dertig dagen na het krijgen van de weigeringsbeslissing, en zeer zeker niet alvorens over haar beroep en haar vraag tot schorsing van de beslissing inzake de weigering erkenning verblijfsrecht is beslist door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat de Richtlijn helemaal geen uitzonderingen maakt voor de gevallen bedoeld in art. 3.2. van de Richtlijn en dus gedaagde bezwaarlijk kan betogen een afwijkende houding aan te nemen ten aanzien van aanvragen ex art. 47/1. Het is uiteraard niet zo dat de lidstaten inzake de procedurele waarborgen zouden kunnen afwijken van de Richtlijn.

Dat verzoeker in die zin ook verwijst naar het Rahman van het Europees Hof van Justitie C 83/11 van 5 september 2012, meer bepaald overweging 25:

Ten slotte zij erop gewezen dat, zoals terecht is opgemerkt door de regeringen die opmerkingen hebben ingediend, zelfs indien de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 gebruikte bewoordingen niet voldoende nauwkeurig zijn om de aanvrager die om binnenkomst of om verblijf verzoekt, in staat te stellen zich rechtstreeks op deze bepaling te beroepen om beoordelingscriteria in te roepen die volgens hem op zijn aanvraag moeten worden toegepast, een dergelijke aanvrager niettemin het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (zie naar analogie arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a., C 72/95, Jurispr. blz. I 5403, punt 56; 7 september 2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C 127/02, Jurispr. blz. I 7405, punt 66, en 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a., C 165/09–C 167/09, Jurispr. blz. I-4599, punten 100 tot en met 103)

Dat overduidelijk ook de art. 15, 30 en 31 werden geschonden.

Dat de beslissing dient te worden geschorst.”

2.3.2.1.2.1. Uit de gegevens zoals deze voorliggen bij de Raad blijkt dat verzoeker zich beriep op artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet om een verblijfsrecht in het Rijk te verkrijgen, meer bepaald als een “ander familielid” dat in het herkomstland ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van een Unieburger.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van

herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

Anders dan wat verzoeker poogt voor te houden kan uit artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet niet worden afgeleid dat het de bedoeling was van de Belgische wetgever om tegen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet te voorzien in een automatisch schorsend beroep. De procedurele waarborgen waar verzoeker op doelt zijn terug te vinden in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst ook naar deze bepaling. Echter dient te worden vastgesteld dat deze bepaling niet is terug te vinden onder de bepalingen van Hoofdstuk 1 waaraan artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet refereert.

De artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet werden ingevoegd in de Vreemdelingenwet via de wet van 19 maart 2014 (BS 5 mei 2014) en vormen de verdere omzetting van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn. Uit de voorbereidende werken dienaangaande blijkt dat het de bedoeling was van de wetgever de bepalingen van de Vreemdelingenwet in overeenstemming te brengen met de Burgerschapsrichtlijn. (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 3): “Dit wetsontwerp wil de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in overeenstemming brengen met:

(...)

2° de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG;”

Dienaangaande wordt verder in de voorbereidende werken gesteld als volgt:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het gehaal van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.” (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 20-22).

2.3.2.1.2.2. Zoals blijkt uit de voorbereidende werken erkent de Belgische wetgever dat conform de Burgerschapsrichtlijn de binnenkomst en het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie dienen te worden vergemakkelijkt. Daartoe werden de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet opgenomen. Ook uit de artikelsgewijze bespreking blijkt dat de doelstelling van de invoeging van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet er enkel in bestaat “onze wetgeving af te stemmen op het Europese recht” (Parl. St. Kamer 2013-2014, nr. 3239/003, 18). De Belgische wetgever wil zich aldus met de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de Vreemdelingenwet enkel conformeren aan hetgeen van hem Unierechtelijk wordt verwacht.

De Raad benadrukt dat uit het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman) blijkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie erop wijst dat de Uniewetgever “een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Zo heeft de advocaat-generaal in zijn conclusie in de zaak Rahman er ook op gewezen dat: “52. Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van

de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie)

Uit de Burgerschapsrichtlijn kan aldus niet worden aangenomen dat de Uniewetgever de bedoeling had om andere familieleden van een Unieburger op dezelfde wijze te behandelen als de nauw verwante familieleden, maar enkel de bedoeling had hun binnenkomst en verblijf te “vergemakkelijken”.

De Belgische wetgever heeft er voorts bij de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet ook niet voor geopteerd om artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, dat valt onder “Hoofdstuk 5 De rechtspleging” van de Vreemdelingenwet, en dat bepaalt tegen welke beslissingen een van rechtswege schorsend beroep openstaat, in die zin aan te passen dat dit ook geldt voor de beslissingen tot weigering van verblijfsaanvragen van andere familieleden van een burger van de Unie.

Artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

1° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf van de in artikel 10bis bedoelde vreemdelingen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten;

2° de beslissing tot weigering van de erkenning van het recht op verblijf of die een einde maakt aan het recht op verblijf, genomen in toepassing van artikel 11, § 1 of 2;

3° het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan de in artikel 10bis, § 2 of § 3, bedoelde familieleden op basis van artikel 13, § 4, eerste lid, of aan de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden, om dezelfde redenen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten”;

4° (opgeheven);

5° het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene;

6° (opgeheven);

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;

9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren.

§ 2. De EU-vreemdeling zal bij een betwisting bedoeld in § 1, tweede lid, 7° en 8° desgevallend gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde om zijn verdediging in persoon te voeren, behalve wanneer zijn verschijning kan leiden tot ernstige verstoring van de openbare orde of de openbare veiligheid of wanneer het beroep betrekking heeft op een weigering van de toegang tot het grondgebied.

Deze bepaling is eveneens van toepassing voor de Raad van State, optredend als cassatierechter tegen een uitspraak van de Raad.

§ 3. Dit artikel is niet van toepassing wanneer de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde beslissingen steunen op dwingende redenen van nationale veiligheid.”

Artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet is op het eerste gezicht duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Bij koninklijk besluit van 13 februari 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) werd ook de kennisgeving van de bijlage 20 (document waarmee de beslissing tot weigering van verblijf, al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis wordt gebracht) gewijzigd in die zin dat volgende vermelding werd toegevoegd: *“Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet”*.

Toen voormeld koninklijk besluit werd gewijzigd heeft de Belgische wetgever geen enkel initiatief genomen om zich te verzetten tegen de inhoud van dit koninklijk besluit, zodat op heden niet meer kan worden gesteld dat het de wil was van de wetgever om alsnog een automatisch schorsende werking toe te kennen aan een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de weigering van verblijf aan een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

In de huidige stand van het geding kan het voorlopige standpunt zoals ontwikkeld in het arrest nr. 130 817 van 3 oktober 2014 dan ook niet langer worden gehandhaafd. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan arresten.

Verzoeker wijst er zelf op dat de Raad in een arrest van 28 september 2017 met nr. 192.815 reeds was teruggekomen op zijn eerdere, voorlopige standpunt in het arrest nr. 130 817 van 3 oktober 2014. Hij betoogt dat de Raad zijn nieuwe standpunt rechtvaardigde door erop te wijzen dat *“de Koning dit anders ziet”*, terwijl het volgens hem niet de bedoeling kan zijn dat de Koning de bevoegdheid wordt gegeven om wetgeving te interpreteren. Hij is van mening dat de Raad dient vast te stellen dat de vermelding in de bijlage bij het koninklijk besluit omtrent de schorsende werking *contra legem* is en toepassing dient te maken van artikel 159 van de Grondwet.

Verzoeker gaat bij zijn betoog evenwel niet uit van een correcte en volledige lezing van het arrest van de Raad van 28 september 2017. In dit arrest stelde de Raad vast dat uit artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat het de bedoeling was van de Belgische wetgever om tegen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet te voorzien in een automatisch schorsend beroep, dat de Belgische wetgever er bij de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet ook niet voor heeft geopteerd om artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet in die zin aan te passen dat dit ook geldt voor de beslissingen tot weigering van verblijfsaanvragen van andere familieleden van een burger van de Unie, dat de bepalingen van dit laatste artikel op het eerste gezicht duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn en dat de Belgische wetgever geen enkel initiatief heeft genomen om zich te verzetten tegen de inhoud van het reeds vernoemde koninklijk besluit van 13 februari 2015. Verzoeker houdt dus onterecht voor dat de wijziging in de rechtspraak van de Raad is opgehangen aan de zienswijze die de Koning er ter zake op nahoudt. De gewijzigde zienswijze van de Raad is er integendeel duidelijk op gesteund dat op heden niet meer kan worden gesteld dat het de wil was van de wetgever om alsnog een automatisch schorsende werking toe te kennen aan een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de weigering van verblijf aan een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt op het eerste zicht niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op artikel 159 van de Grondwet. Hij toont niet aan dat het koninklijk besluit van 13 februari 2015 niet in overeenstemming is met de wet of de wil van de wetgever.

Bijgevolg kan op het eerste gezicht noch uit de Burgerschapsrichtlijn, noch uit de desbetreffende bepalingen in de Vreemdelingenwet, noch uit het Vreemdelingenbesluit blijken dat de *“andere”* familieleden, louter omdat de Belgische wetgever ervoor heeft geopteerd hen eenzelfde verblijfsrecht toe te kennen als familieleden van een burger van de Unie wanneer zij blijken te voldoen aan het recht op binnenkomst en verblijf als andere familieleden van de burger van de Unie, daarom ook dezelfde procedurele waarborgen genieten of moeten genieten als deze die gelden voor de familieleden van de burger van de Unie, wanneer hun aanvraag wordt afgewezen op grond van de vaststelling dat zij niet voldoen aan de vereisten om als ander familielid verblijfsrecht te verkrijgen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat ook de handelingen van verweerder niet hebben laten uitschijnen dat het beroep tot nietigverklaring tegen de bijlage 20 schorsend is daar enerzijds aan verzoeker geen bijlage 35 werd afgeleverd waar dat wel het geval is bij een van rechtswege schorsend beroep in de zin van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet en anderzijds in de akte van kennisgeving

ook uitdrukkelijk melding werd gemaakt van het niet-schorsend karakter van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad.

Verzoeker kan dan ook op het eerste zicht niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij eveneens dient te beschikken over een van rechtswege schorsend beroep tegen de beslissing van 18 mei 2018 waarbij zijn verblijfsaanvraag wordt geweigerd.

2.3.2.1.2.3. Verzoeker verwijst voorts naar het arrest Rahman van 5 september 2012 en wijst erop dat hieruit blijkt dat zijn aanvraag in ieder geval gunstiger moet behandeld worden dan aanvragen van derdelanders.

De Raad wijst evenwel op hetgeen het Hof dienaangaande heeft gesteld:

“20 Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van ‚familieleden‘ vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.” (eigen onderlijning)

De verplichting om de aanvraag van een ander familielid gunstiger te behandelen dan de aanvraag van andere staatsburgers van derde landen slaat aldus op de verplichting om de andere familieleden van Unieburgers in de mogelijkheid te voorzien een beslissing te verkrijgen aangaande hun aanvraag die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. De gunstigere behandeling die naar Belgisch recht is voorzien in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – *quod in casu* – blijkt reeds uit het gegeven dat “de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie” toch een aanvraag om gezinshereniging kunnen indienen en dat deze aanvraag nauwkeurig wordt onderzocht en in geval van weigering gemotiveerd, daar waar deze mogelijkheid niet openstaat voor dergelijke “andere familieleden” van een derdelander in artikel 10 en volgende van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan op het eerste zicht evenwel niet worden gevolgd waar hij meent dat hij niet gunstiger wordt behandeld ten aanzien van derdelanders daar hij bij een weigeringsbeslissing niet over een van rechtswege schorsend beroep beschikt in de zin van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.1.2.4. Het Hof heeft er verder wel op gewezen dat:

“25 Ten slotte zij erop gewezen dat, zoals terecht is opgemerkt door de regeringen die opmerkingen hebben ingediend, zelfs indien de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 gebruikte bewoordingen niet voldoende nauwkeurig zijn om de aanvrager die om binnenkomst of om verblijf verzoekt, in staat te stellen zich rechtstreeks op deze bepaling te beroepen om beoordelingscriteria in te roepen die volgens hem op zijn aanvraag moeten worden toegepast, een dergelijke aanvrager niettemin het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (zie naar analogie arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a., C- 72/95, Jurispr. blz. I - 5403, punt 56; 7 september

2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C - 127/02, Jurispr. blz. I - 7405, punt 66, en 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a., C - 165/09–C - 167/09, Jurispr. blz. I-4599, punten 100 tot en met 103).

26 Gelet op een en ander, dient op de eerste en de tweede vraag te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd:

(...)

dat iedere aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten onderzoeken of de nationale wetgeving en de toepassing ervan aan deze voorwaarden voldoen.”

Ook de advocaat-generaal wijst er in zijn conclusie op dat:

“Volgens mij verplicht richtlijn 2004/38 de lidstaten, voor de personen die binnen de werkingssfeer van deze bepalingen vallen, op zijn minst te voorzien in de mogelijkheid om aangaande hun verzoek om binnenkomst en verblijf een beslissing te verkrijgen die is gebaseerd op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie en die, in geval van weigering, gemotiveerd is en in rechte kan worden aangevochten.”

Verzoeker verwijst voorts naar de artikelen 15, 30 en 31 van de Burgerschapsrichtlijn. Daargelaten de vraag of verzoeker zich *in casu* dienstig op deze bepalingen kan beroepen, nu hij als “*ander, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallend familielid*” van een burger van de Unie in de zin van artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn niet uit hoofde van deze richtlijn zelf reeds over een recht van vrij verkeer beschikt, merkt de Raad het volgende op.

Uit artikel 15, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn blijkt:

“1. De procedures van de artikelen 30 en 31 zijn van overeenkomstige toepassing op besluiten ter beperking van het vrij verkeer van burgers van de Unie of hun familieleden die worden genomen om andere redenen dan openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

(...)”

De artikelen 30 en 31 van de Burgerschapsrichtlijn stellen als volgt:

“Artikel 30

Kennisgeving van besluiten

1. Elk uit hoofde van artikel 27, lid 1, genomen besluit moet de betrokkene op zodanige wijze schriftelijk ter kennis worden gebracht dat deze in staat is de inhoud en de gevolgen ervan te begrijpen.
2. Redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid die ten grondslag liggen aan een besluit worden de betrokkene nauwkeurig en volledig ter kennis gebracht, tenzij redenen van staatsveiligheid zich daartegen verzetten.
3. De kennisgeving vermeldt bij welke gerechtelijke of administratieve instantie waarbij de betrokkene beroep kan instellen, alsmede de termijn daarvoor en, in voorkomend geval, de termijn waarbinnen hij het grondgebied van de lidstaat moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen mag deze termijn niet korter zijn dan een maand na de datum van kennisgeving.

Artikel 31

Procedurele waarborgen

1. In geval van besluit tot verwijdering om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid heeft de betrokkene in het gastland toegang tot gerechtelijke en in voorkomend geval administratieve rechtsmiddelen om tegen het besluit beroep in te stellen.
2. Indien het beroep tegen het besluit tot verwijdering gepaard gaat met een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ter opschorting van de uitvoering van het verwijderingsbesluit, mag geen daadwerkelijke verwijdering van het grondgebied plaatsvinden zolang nog niet op dit verzoek is beslist, behoudens:
 - wanneer het verwijderingsbesluit gebaseerd is op een eerdere gerechtelijke beslissing, of
 - wanneer de betrokkenen reeds toegang hebben gehad tot rechterlijke toetsing, of
 - wanneer het verwijderingsbesluit gebaseerd is op dwingende redenen van openbare veiligheid overeenkomstig artikel 28, lid 3.
3. De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen. Zij

garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28.

4. De lidstaten mogen de aanwezigheid van de betrokkene op hun grondgebied hangende het proces weigeren, maar zij mogen de betrokkene niet beletten zijn verdediging in persoon te voeren, behalve wanneer zijn verschijning kan leiden tot ernstige verstoring van de openbare orde of de openbare veiligheid of wanneer het beroep of de herziening betrekking heeft op een weigering van de toegang tot het grondgebied.”

De vraag rijst aldus of de procedurele waarborgen die de Belgische wetgever heeft voorzien, voldoen aan de voormelde vereisten.

De Raad dient op het eerste gezicht vast te stellen dat *in casu* alvast tegemoet is gekomen aan de vereisten van artikel 30 van de Burgerschapsrichtlijn nu verzoeker via de betekening van de bijlage 20 van 18 mei 2018 op 28 mei 2018 “kennis [werd] gegeven van de beslissing van 18.05.2018 tot weigering van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en van de beroepsmogelijkheden hiertegen: “deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

Onverminderd andere wettelijke bepalingen en reglementaire modaliteiten, wordt het hierboven bedoelde beroep ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Het beroep wordt ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, §1, tweede en vierde lid van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel.

Overeenkomstig artikel 39/79 van de genoemde wet van 15 december 1980 schorst de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel. Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet.”

Ook via de betekening van de thans bestreden verwijderingsmaatregel werd verzoeker op 28 mei 2018 van zijn beroepsmogelijkheden ingelicht, met name:

“Ik heb de betrokkene geïnformeerd over:

-de beroepsmogelijkheden

Het bevel om het grondgebied te verlaten is, overeenkomstig artikel 39/2, §2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep moet binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing door middel van een verzoekschrift worden ingediend. Indien de betrokkene zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de wet, of ter beschikking is gesteld van de regering, moet het verzoekschrift, krachtens artikel 39/57, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing worden ingediend.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld. Behoudens toestemming van betrokkene, wordt slechts overgegaan tot gedwongen tenuitvoerlegging na het verstrijken van de nieuwe beroepstermijn als bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid, die tien dagen bedraagt of na het UDN-verwerpingsarrest. Bij een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn herleid tot vijf dagen.

Onverminderd andere wettelijke bepalingen en reglementaire modaliteiten, wordt het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de vereisten vermeld in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV). Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, §1, tweede en vierde lid van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel.

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet. Een rubriek “FAQ” kan via de website www.rvv-cce.be worden geraadpleegd.

(...)”

Wat betreft de procedurele waarborgen van artikel 31 van de Burgerschapsrichtlijn, dient eveneens op het eerste gezicht te worden vastgesteld dat de wetgever hieraan tegemoet komt. Zoals blijkt uit artikel 31.2 van de Burgerschapsrichtlijn mag, behoudens de in het artikel opgesomde uitzonderingen, geen daadwerkelijke verwijdering van het grondgebied plaatsvinden zolang niet op het verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het verwijderingsbesluit is beslist.

Zoals blijkt heeft verzoeker, krachtens artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen tegen de thans bestreden verwijderingsmaatregel waardoor de tenuitvoerlegging van de maatregel wordt opgeschort tot zolang de Raad geen uitspraak heeft gedaan, mogelijkheid die verzoeker thans met onderhavige vordering ook benut.

Uit de conclusie van de advocaat-generaal inzake Rahman blijkt voorts dat de doelstelling van artikel 3, lid 2 van Burgerschapsrichtlijn tweeledig is, met name het recht op gezinshereniging te beschermen en de eenheid van het gezin bevorderen. De advocaat-generaal linkt artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn dan ook aan het recht beschermd door artikel 8 van het EVRM (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 70-77).

Ook in de mededeling van de Commissie van de Europese Gemeenschappen aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden wordt erop gewezen dat *“de richtlijn moet worden uitgelegd en toegepast in overeenstemming met de grondrechten, met name het recht op eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven, het non-discriminatiebeginsel, de rechten van het kind en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, zoals gewaarborgd door het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens (EVRM) en zoals vastgelegd in het Handvest van de grondrechten van de EU”* (COM (2009) Doc. 52009DC0313, 02/07/2009).

In die zin kan nuttig worden verwezen naar artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), dat stelt als volgt:

*“Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht
Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.*

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Volgens het Unierecht mag de nationale wettelijke regeling niet afdoen aan het recht op een doeltreffende rechterlijke bescherming als bedoeld in artikel 47 van het Handvest (HvJ 16 juli 2008, C12/08, *Mono Car Styling*, pt. 49).

Op het eerste gezicht blijkt ook dat hieraan tegemoet wordt gekomen nu, in het kader van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de Raad zich uitspreekt over de ingeroepen schending van een bij het EVRM gewaarborgd recht.

Bij wege van onderhavige vordering beroept verzoeker zich op de schending van artikel 8 van het EVRM waarbij hij wijst op een privé- en familieleven in België. De Raad beoordeelt deze schending in het derde middel, en dit alvorens de verwijderingsmaatregel ten uitvoer wordt gelegd.

Bijgevolg kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen dat de Belgische wetgever niet tegemoet is gekomen aan de vereisten om te voorzien in een doeltreffende voorziening in rechte. Verzoeker overtuigt op het eerste zicht ook niet dat verweerder dit recht heeft willen omzeilen, door de op 18 mei 2018 genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet gepaard te laten gaan met een verwijderingsmaatregel, maar hiertoe pas op 28 mei 2018 over te gaan.

Verzoeker gaat nog nader in op het bepaalde in artikel 30, lid 3 van de Burgerschapsrichtlijn dat, in voorkomend geval, de termijn waarbinnen men het grondgebied dient te verlaten, niet korter mag zijn dan een maand na de kennisgeving “[b]ehalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen”. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, kan in de bestreden beslissing wel degelijk worden gelezen waarom verweerder het *in casu* nodig achtte om verzoeker niet langer een termijn te geven om vrijwillig het grondgebied te verlaten en te voorzien in een gedwongen grensleiding. Hij stelde zo vast dat verzoeker de verblijfsreglementering niet respecteert en het weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een hem afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Hij wees erop dat verzoeker reeds verschillende malen een aanvraag om gezinshereniging op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet indiende die telkens werden afgewezen en waarbij hem ook reeds tweemaal bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten zonder dat hieraan gevolg werd gegeven. Hij wees ook op een risico op onderduiken en het gegeven dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet wenst te houden aan de verwijderingsmaatregel. Hij merkte hierbij ook op dat verzoeker reeds meermaals werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Op het eerste gezicht maakt verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk dat de vaststellingen dat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden en dat er sprake is van een risico op onderduiken, waarvan hij op zich niet aangeeft te betwisten dat deze naar behoren zijn aangetoond, niet in redelijkheid kunnen verantwoorden dat *in casu* niet langer een termijn wordt toegekend om vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden verwijderingsbeslissing. Verzoeker overtuigt *prima facie* niet dat hiervoor enkel zeer ernstige redenen van openbare orde kunnen worden aanvaard.

2.3.2.1.2.5. De schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen. Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Dat verzoeker nauwelijks een uur voor de betekening van de bestreden beslissing een bijlage 20 zonder bevel mocht ontvangen welke werd opgemaakt op 25.05.2018.

Dat art. 52§3 het volgende stelt:

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Dat de bijlage 20 welke verzoeker mocht ontvangen geen bevel bevatte.

Dat los van het feit dat de bijlage 20 niet overeenkomt met het model bijlage 20 zoals voorzien in het KB (de gepubliceerde bijlage bevat de vermelding “MET BEVELOM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN” en ZONDER”) kan niet anders dan worden vastgesteld dat de overheid welke deze bijlage aflevert op dat ogenblik van oordeel is dat er geen verwijderingsbeslissing dient genomen te worden. Dat de motivering van de bestreden beslissing verwijst naar element van voor 25.05.2018.

Dat wanneer op 25.05.2018 er geoordeeld wordt dat er geen verwijderingsmaatregel dient te worden uitgevaardigd kan men bezwaarlijk een uur na de betekening van ervan van gedachte veranderen zonder duidelijk aan te geven welke materiële elementen er zich tussen 25.05.2018 en 28.05.2018 hebben afgespeeld en waarom er eerst een weigeringsbeslissing zonder bevel werd betekend en nadien wel een bevel wordt betekend.

Dit maakt immers dat de motivering van de bestreden beslissing compleet tegenstrijdig is met een beslissing die nauwelijks een uur eerder werd betekend. Dat in die omstandigheden zelfs gesteld kan worden dat het gaat om tegenstrijdige motivering.

Minstens is de materiële motiveringsplicht geschonden doordat gedaagde niet aangeeft welke de gewijzigde omstandigheden zijn meer bepaald tussen de betekening van de bijlage 20 en de betekening van de bestreden beslissing minstens tussen het opstellen van de bijlage 20 het opstellen van de bijlage 13 septies.”

2.3.2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker ziet een tegenstrijdigheid in de betekening op eenzelfde dag van enerzijds een beslissing tot afwijzing van het verzoek om gezinshereniging van 18 mei 2018 dat niet gepaard ging met een verwijderingsbeslissing en anderzijds de thans bestreden verwijderingsbeslissing, te meer waar niet blijkt dat in tussentijd er sprake is van nieuwe elementen.

Waar verzoeker doelt op de kennisgeving van de beslissing van 18 mei 2018 op 28 mei 2018, kort voorafgaand aan de kennisgeving van de thans bestreden beslissing, is het van belang voor ogen te houden dat deze beslissing reeds enkele dagen eerder was genomen. Het gegeven dat het bestuur er op deze datum voor opteerde enkel een beslissing te nemen omtrent de ingediende aanvraag op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet betekent nog niet dat hij op deze datum zich ook reeds uitsprak over de al dan niet wenselijkheid of noodzakelijkheid van het nemen van een verwijderingsbeslissing of reeds oordeelde dat het nemen van een dergelijke beslissing in de huidige omstandigheden niet wenselijk of noodzakelijk is. Nu niet blijkt dat verweerder op dat ogenblik omtrent het wenselijk of noodzakelijk karakter van een nieuwe verwijderingsbeslissing reeds een standpunt had ingenomen, blijkt op het eerste zicht ook niet dat het bestuur *'van gedachten is veranderd'* of er thans dan sprake is van enige tegenstrijdigheid waar op 28 mei 2018 alsnog wordt overgegaan tot het nemen van een verwijderingsbeslissing. Bijgevolg kan verzoeker op het eerste zicht evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat in de motivering van de bestreden beslissing dan de gewijzigde omstandigheden dienden te worden toegelicht. Uit de thans bestreden beslissing komt bovendien naar voor dat verweerder het, voorafgaand aan het nemen van een nieuwe verwijderingsbeslissing, nodig achtte verzoeker nog te horen, zoals de wetgeving voorschrijft en waarvan verzoeker het belang ook beklemtoont in zijn derde middel. Dit gehoor vond, blijkens de motivering in de bestreden beslissing, plaats op 28 mei 2018, waarna de bestreden beslissing werd genomen.

In deze omstandigheden kan verzoeker op het eerste zich niet worden gevolgd in zijn betoog dat er sprake is van een tegenstrijdigheid in beslissingen of in de motivering of van een onzorgvuldig handelen van het bestuur. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op het eerste zicht niet. Het tweede middel is niet ernstig.

2.3.2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

"De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Verzoeker had, indien hij verhoord was geweest, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Verzoeker had onder andere kunnen verwijzen naar het feit dat de bijlage 20 geen bevel bevatte.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een verhoor waarvan verzoeker geen kopie heeft gekregen. Dat zulks verhoor niet voorhanden is daar gedaagde dit verhoor op een later ogenblik heeft uitgevoerd.

Voor zover er zich in het administratief dossier wel enig ingevuld administratief verslag, meent verzoeker dat hij op geen enkel moment in staat werd gesteld haar standpunt nuttig bekend te maken en op te komen voor haar belangen.

Vermelde elementen hadden, zo verzoeker gehoord was geweest, tot een andere beslissing aanleiding hebben kunnen geven.

Dit is nog des te meer het geval daar het afleveren van een bevel geen automatisme mag zijn, maar behoort tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij.

De meest recente rechtspraak van uw Raad, zowel van de Nederlandstalige als van de Franstalige kamers, beschouwt tevens dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel *audi alteram partem*, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 188 786 van 23 mei 2016 en nr. 168 654 van 30 mei 2016, beiden uitgesproken schorsing bij UDN waarbij een schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet annex artikel 8 EVRM als aannemelijk wordt aanvaard. Verzoeker verwijst naar het arrest CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014 en naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014.

Verzoeker verwijst eveneens naar het arrest RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014 dat een gelijkluidend standpunt en motivering ontwikkeld als de hierboven aangeduide arresten; verzoeker sluit zich bij die arresten aan; de inhoud is in casu van toepassing.

“In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

In die optiek kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verzoekende partij uit eigen initiatief en via de geijkte wegen alle nuttige inlichtingen had moeten verschaffen.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verwerende partij stelt dan wel dat dergelijke elementen niet worden aangevoerd, maar kan hierin niet worden bijgetreden: de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij, indien zij zou zijn gehoord, had kunnen aanvoeren dat zij een procedure had aanhangig gemaakt tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en naar de band die hij heeft met zijn stiefzoon. Deze beide argumenten kunnen worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zodat het in de huidige stand van het geding op het eerste gezicht aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoeker aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig. »

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïnterpreteerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

Verzoeker verwijst nog naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23 mei 2016 inzake Caushi t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst nog naar het UDN-arrest RvV n° 126 158 van 24 juni 2014 inzake Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar het middel op zich als ernstig werd bevonden wegens schending van artikel 41 Handvest en mogelijke schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker verwijst nog naar het UDN-arrest RvV n° 130 247 inzake Morais t. Belgische Staat, waar het middel ernstig werd bevonden wegens schending van het hoorrecht, in samenhang met artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel geschorst te worden.

Dit privé- en familieleven is niet in acht genomen bij de beslissing, laat staan dat er enige fair balance toets is gemaakt.

Verzoeker verwijst ondermeer ook naar volgend recent arrest nr. 168 126 van 24 mei 2016 van de RvV, punt 3.3.2., waarbij de beslissing (inreisverbod) verbroken werd omdat geen rekening werd gehouden met alle aspecten van het gezinsleven.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet refereert impliciet naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt.”

2.3.2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker beroept zich op een privé- en familieleven in België. Hij neemt in zijn middel echter niet de moeite dit ingeroepen privé- en familieleven nader te duiden. Evenmin licht hij toe waarom er dan sprake zou zijn van een disproportionele benadeling van zijn beweerde privé- en familieleven.

In de bestreden beslissing werd er rekening gehouden met verzoekers verklaring dat zijn moeder, broers, zussen en oom zich in België vestigden. Verweerder motiveerde dat dit gegeven de terugkeer naar Marokko niet in de weg staat. Verweerder wees erop dat deze familieleden niet behoren tot het kerngezin van verzoeker en hij niet aantoont dat hij afhankelijk is van deze familieleden. Verweerder was van mening dat van verzoeker als volwassen persoon mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in het herkomstland zonder de nabijheid van de familieleden in België en dat er in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn dat hij hiertoe niet in staat zou zijn. Verweerder weerhield in deze omstandigheden geen schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoeker diende reeds viermaal een aanvraag in als ‘*ander familielid*’ van een burger van de Unie in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, waarbij hij voorhield in het herkomstland ten laste te

zijn of deel uit te maken van het gezin van zijn oom met de Spaanse nationaliteit. Deze aanvragen werden allen afgewezen, omdat verzoeker dit bewijs van het ten laste zijn of het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon niet leverde. Er liggen geen concrete argumenten voor die afbreuk kunnen doen aan deze gedane vaststellingen.

Verzoeker brengt in het kader van de huidige procedure ook geen enkel (begin van) bewijs naar voor van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn oom of de andere familieleden die zijn gevestigd in België. Het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn familieleden in België kan dan ook niet worden vastgesteld. Verzoeker, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft volledig in gebreke alsnog een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er in dit verband een verdere belangenafweging dient plaats te vinden.

Voor zover verzoeker van oordeel zou zijn dat de bestreden verwijderingsbeslissing een inbreuk zou uitmaken op zijn privéleven, dient de Raad vast te stellen dat hij geenszins concreet aantoonde dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming kan vallen. Hij weerlegt daarenboven het gestelde in de bestreden beslissing ook niet dat in redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij opnieuw een leven kan opbouwen in zijn herkomstland en dit ondanks de aanwezigheid van de familieleden in België. De gemachtigde van de staatssecretaris ziet ook geen gezondheidsproblemen die zich hiertegen kunnen verzetten. De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Verzoeker doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* en die kunnen toelaten vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. De Raad herhaalt dat een bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn familieleden in België niet blijkt. Er blijkt niet dat zij via de moderne communicatiemiddelen, en regelmatige bezoeken van de in België gevestigde vreemdelingen aan Marokko, de familiebanden niet kunnen onderhouden. De Raad benadrukt dat de verblijfswetgeving erop is gericht de openbare orde te verzekeren en dat de naleving van de verblijfswetgeving vereist is in het algemeen belang. Er wordt geen enkel concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van verzoeker.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Wat het gezins- en familieleven in België betreft, wijst de Raad erop dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker een moeder, broers, zussen en een oom heeft die in België zijn gevestigd. Hij heeft gemotiveerd waarom hij in het licht van deze familiebanden geen schending van artikel 8 van het EVRM aanvaardt. Verder wees verweerder op verzoekers eigen verklaring dat hij geen partner of kinderen

heeft in België. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker evenmin aangaf gezondheidsproblemen te hebben. Verzoeker geeft niet aan deze vermeldingen te betwisten. Er blijkt dan ook op het eerste zicht niet dat verder ook nog rekening diende te worden gehouden met het hoger belang van het kind of enige gezondheidsproblematiek.

In deze omstandigheden kan *prima facie* geen miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld.

De Raad merkt vervolgens op dat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 28 mei 2018 werd gehoord door de politie van Antwerpen. Verzoeker verklaarde geen partner of kinderen te hebben in België. Hij wees wel op het gegeven dat zijn moeder, 4 broers, 3 zussen en oom zich in België bevinden. Hij verklaarde niemand meer te hebben in Marokko. Hij verklaarde ook geen ziekte te hebben die hem verhindert terug te keren naar zijn herkomstland. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert verder dat deze verklaringen door verweerder in rekening zijn gebracht bij het nemen van deze beslissing. Verweerder wijst er in deze beslissing zo op dat deze familieleden niet behoren tot het kerngezin van verzoeker en hij niet aantoonde dat hij afhankelijk is van deze familieleden. Verweerder is van mening dat van verzoeker als volwassen persoon mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in het herkomstland zonder de nabijheid van de familieleden in België en dat er in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn dat hij hiertoe niet in staat zou zijn. Verder neemt verweerder er akte van dat verzoeker verklaarde in Marokko niemand meer te hebben, maar weerhoudt hij op deze grond nog geen miskenning van artikel 3 van het EVRM. Hij merkt op dat verzoeker niet aangaf te lijden aan een ziekte die hem verhindert terug te keren naar het herkomstland.

Verzoeker houdt dus onterecht voor dat hij niet werd gehoord. Hij geeft aan te betwisten dat dit gehoor heeft plaatsgevonden voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, maar dit betoog kan niet worden aanvaard. De Raad ziet niet in hoe het bestuur dan in de bestreden beslissing kan motiveren omtrent deze verklaringen van verzoeker, voor zover hij nog niet was gehoord. De stukken van het administratief dossier leren ook dat de politie op 28 mei 2018 om 6 uur aanklopte bij de woning van verzoeker en het gehoor reeds plaatsvond om 6 uur 20. Het gegeven dat verzoeker geen afschrift mocht ontvangen van het gehoor, doet ook nog geen afbreuk aan het gegeven dat hij is gehoord. Hij geeft op zich ook niet aan dat zijn verklaringen dan niet correct zijn weergegeven in de bestreden beslissing. Een louter algemene bewering dat men zijn standpunt niet nuttig naar voor heeft kunnen brengen, kan niet volstaan. Verzoeker licht ook niet nader toe waarom hij tijdens het gehoor zijn standpunt dan niet op nuttige wijze naar voor heeft kunnen brengen.

De Raad wijst er bovendien op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Verzoeker stelt dat hij, indien gehoord, had kunnen wijzen op het gegeven dat de beslissing van 18 mei 2018 waarbij zijn aanvraag om gezinshereniging op grond van artikel 74/1 van de Vreemdelingenwet werd afgewezen niet gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt, in het licht van de voorgaande bespreking hieromtrent, evenwel niet dat het enkele gegeven dat het bestuur op 18 mei 2018 enkel standpunt innam omtrent de aanvraag om gezinshereniging, haar verhinderde op 28 mei 2018 de thans bestreden beslissing te nemen. De Raad ziet dan ook niet in dat in dit verband enig nuttig gegeven blijkt dat van aard was het beslissingsproces te hebben kunnen beïnvloeden. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert ook reeds dat hierbij rekening

werd gehouden met het gegeven dat op 18 mei 2018 geen bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Verder blijkt niet dat verzoeker, toen hij voorafgaand aan de bestreden beslissing werd gehoord, hieromtrent opmerkingen had. Hij geeft ook niet aan hiertoe niet de mogelijkheid te hebben gehad.

Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging kan *prima facie* evenmin worden weerhouden. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt *prima facie* ook niet, waar *in casu* verzoeker wel degelijk werd gehoord en in het licht van de door hem afgelegde verklaringen werd gemotiveerd waarom hieruit geen elementen zijn gebleken die het nemen van de bestreden beslissing in de weg staan.

Er blijkt ook niet dat verzoeker *in casu* dienstig kan verwijzen naar de door hem aangehaalde rechtspraak van de Raad. Niet enkel hebben arresten van de Raad geen precedentswaarde, er blijkt ook niet dat er sprake is van gelijkende situaties. Zo dient te worden vastgesteld dat *in casu* verzoeker wel degelijk werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing en dat daarenboven niet blijkt dat hij nog elementen aanbrengt die alsnog hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Het derde middel is niet ernstig.

2.3.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

I. CORNELIS